

Αποστολή και κοινωνία μεταξύ των Ορθοδόξων Εκκλησιών: Η επίσκεψη του Μητροπολίτη Κίτρους Γεωργίου, Ποιμενάρχη μιας Επαρχίας με Αποστολικές ρίζες

[Πατριαρχία](#) / [Πατριαρχείο Ρουμανίας](#)

- **Του Επισκόπου Πραχόβας Τιμοθέου
Βοηθού Επισκόπου της Αρχιεπισκοπής Βουκουρεστίου**

Η Εκκλησία του Χριστού, η μία, αγία, καθολική και αποστολική, έχει τόπους όπου η μνήμη των χριστιανικών απαρχών εξακολουθεί να φωτίζει τη ζωή των ανθρώπων. Στις περιοχές αυτές, η μαρτυρία εκείνων που κήρυξαν το Ευαγγέλιο έχει ριζώσει ζωντανά στη συνείδηση των κοινοτήτων, ενισχύοντας την πίστη, αναζωπυρώνοντας την προσευχή τους και καθοδηγώντας τα βήματά τους προς τη Βασιλεία του Θεού. Το πέρασμα των αιώνων εμπλούτισε αυτή την κληρονομιά με μορφές αγίων, με τους κόπους των ποιμένων και με αναρίθμητες πράξεις ταπεινής

αγάπης, μέσα από τις οποίες ο αποστολικός λόγος καρποφόρησε στην ιστορία και παρέμεινε κοντά στην καρδιά του ανθρώπου.

Ένας τέτοιος τόπος βρίσκεται στη βόρεια Ελλάδα, στα όρια της Ορθόδοξης Μητροπόλεως Κίτρους, Κατερίνης και Πλαταμώνος, μιας εκκλησιαστικής επαρχίας με αρχαίες χριστιανικές ρίζες, της οποίας η ταυτότητα συνυφαίνεται με την εκκλησιαστική ιστορία της Μακεδονίας. Εδώ, η μνήμη της πίστεως ανοίγεται προς την αυγή του αποστολικού κηρύγματος, ενώ η ζωή των σημερινών κοινοτήτων μεταφέρει στο μέλλον το δώρο που παρέλαβε από τους προγόνους της. Ανάμεσα στην ομορφιά του τόπου και στο βάθος της πνευματικής του κληρονομιάς υφάινεται ένας διακριτικός δεσμός: η γη διατηρεί τα ίχνη των γενεών που τη διέσχισαν, ενώ η Εκκλησία συνάγει στην προσευχή τις ελπίδες και τους κόπους εκείνων που έμαθαν να ατενίζουν πέρα από τα όρια της παροδικότητας.

Η εγγύτητα προς τις μεγάλες πόλεις του κηρύγματος του Αγίου Αποστόλου Παύλου, όπως οι Φίλιπποι, η Θεσσαλονίκη και η Βέροια, καθώς και οι δεσμοί με τη νότια Ελλάδα, ανακαλούν στη μνήμη τις ιεραποστολικές οδούς μέσα από τις οποίες το μήνυμα της Αναστάσεως έφθασε στους λαούς του κόσμου. Τα ονόματα αυτών των πόλεων διατηρούν την ηχώ των συναντήσεων ανάμεσα στον θείο λόγο και στις ψυχές που διψούσαν για την αλήθεια. Στις σελίδες των Πράξεων των Αποστόλων, ο Άγιος Ευαγγελιστής Λουκάς μάς παραδίδει τη μαρτυρία των ταξιδιών του Αποστόλου των Εθνών, επιτρέποντάς μας να διακρίνουμε, πέρα από τη διαδοχή των τόπων και των γεγονότων, την υπομονή μιας αγάπης που προσφέρεται χωρίς επιφύλαξη. Η πρόσκληση «Πέρασε στη Μακεδονία και βοήθησέ μας!» (Πράξεις 16, 9) διατρέχει αυτή την ιστορία σαν φωνή που αναζητεί τον Θεό και προσδοκά τον λόγο που μπορεί να ανακαινίσει τη ζωή.

Μέσα από τη μαρτυρία του Αγίου Λουκά γνωρίζουμε τους σταθμούς ενός έργου του οποίου οι καρποί συνεχίζονται μέχρι τις ημέρες μας. Ο σπόρος του Ευαγγελίου, που έγινε κάποτε δεκτός με χαρά και υπερασπίστηκε με θυσίες, καρποφορεί σε κάθε γενιά που καλείται να ζήσει εν Χριστώ. Η αποστολική συνέχεια γίνεται αισθητή στην ορθή πίστη που ομολογείται, στην τέλεση των Αγίων Μυστηρίων και στην αγάπη που συνάγει τους πιστούς γύρω από το ίδιο Άγιο Ποτήριο. Ο Άγιος Ιγνάτιος ο Θεοφόρος αποκαλεί τον ευχαριστιακό άρτο «φάρμακο αθανασίας» (Προς Εφεσίους, 20, 2), λόγια στα οποία περικλείεται η ελπίδα μιας κοινωνίας ισχυρότερης από τον θάνατο. Από αυτή τη μετοχή στον Χριστό αντλεί η Εκκλησία τη δύναμη να μαρτυρεί, να παρηγορεί και να διακονεί.

Υπό το φως αυτής της κληρονομιάς, η Ιερά Μητρόπολη Κίτρους, Κατερίνης και Πλαταμώνος καλλιεργεί τις αξίες της Ορθόδοξης πίστεως μέσα από τη λειτουργική ζωή, τη θεολογική εκπαίδευση, την ποιμαντική καθοδήγηση και τις

κοινωνικές και ιεραποστολικές δραστηριότητες. Η προσευχή της κοινότητας και η μέριμνα για τον πλησίον συναντώνται στην ίδια ευθύνη απέναντι στον άνθρωπο που έχει εμπιστευθεί η Εκκλησία στην αγάπη της. Ο λόγος που ακούγεται από τον άμβωνα βρίσκει την ολοκλήρωσή του στην προσέγγιση του μοναχικού ανθρώπου, στη στήριξη εκείνου που δοκιμάζεται από βάρη και στη διαπαιδαγώγηση όσων θα μεταφέρουν τη λαμπάδα της πίστεως στις επόμενες γενιές. Έτσι, η παράδοση που παραλήφθηκε από τους προγόνους γίνεται πηγή εσωτερικής ανακαίνισης και πρόσκληση για μια διακονία που ανταποκρίνεται με προσοχή στις ανάγκες κάθε εποχής.

Από το 2014, η συγκεκριμένη εκκλησιαστική επαρχία έχει ως ποιμενάρχη της τον Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη Κίτρους, Κατερίνης και Πλαταμώνος κ. Γεώργιο (Χρυσοστόμου), ο οποίος διαμορφώθηκε ακαδημαϊκά στο περιβάλλον του Αριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης και συμμετέχει τόσο στην πανεπιστημιακή δραστηριότητα όσο και στη διοικητική και ποιμαντική διακονία της Εκκλησίας. Πριν από την εκλογή του ως Μητροπολίτη, διακόνησε στην Ιερά Μητρόπολη Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας, γνωρίζοντας από κοντά τη ζωή μιας εκκλησιαστικής επαρχίας με ισχυρή παύλεια παράδοση. Η πορεία του συνδυάζει τη θεολογική έρευνα, την πανεπιστημιακή διδασκαλία και την ευθύνη της ποιμαντικής διακονίας, έργα που καλούνται να αλληλοσυμπληρώνονται στην υπηρεσία του ίδιου Ευαγγελίου. Μέσα σε αυτόν τον πνευματικό ορίζοντα, η επίσκεψή του στην Ελλάδα και στη Ρουμανία αποκτά το νόημα μιας αδελφικής συνάντησης, κατά την οποία η αποστολική μνήμη ενώνεται με τη χαρά της σημερινής κοινωνίας και η προσέγγιση μεταξύ των Ορθόδοξων Εκκλησιών αναδεικνύει την ομορφιά της κοινής πίστεως και της έμπρακτης αγάπης εν Χριστώ.

Στο πρόσωπο του Σεβασμιωτάτου συναντώνται το ενδιαφέρον για τη λειτουργική μελέτη και ο ζήλος για μια καρποφόρα ποιμαντική διακονία, κοντά στη ζωή και στους προβληματισμούς των πιστών. Η γνώση προεκτείνεται στη διακονία, ενώ ο λόγος του Ευαγγελίου προσφέρεται στον σύγχρονο άνθρωπο με μέριμνα για τον τρόπο με τον οποίο μπορεί να τον κατανοήσει και να τον θέσει ως θεμέλιο της ζωής του. Ιδιαίτερη προσοχή δίνεται στους νέους, των οποίων η προσέγγιση προς την Εκκλησία καλλιεργείται με υπομονή, διάλογο και συμμετοχή στην προσευχή της κοινότητας. Το ιεραποστολικό και κατηχητικό έργο της Μητροπόλεως προσφέρει, ως προς αυτό, αξιόλογα παραδείγματα προς μίμηση και για άλλες ορθόδοξες κοινότητες, δείχνοντας πόσο καρποφορεί η πίστη όταν συνοδεύεται από τη θερμή παρουσία ενός πνευματικού πατέρα.

Στο πλαίσιο αυτό, ο Μητροπολίτης αναφέρεται στις συχνές συναντήσεις που διοργανώνονται τόσο στις ενορίες όσο και σε επίπεδο ολόκληρης της

Μητροπόλεως, με ιερείς, μοναχούς, νέους και όσους υποστηρίζουν την εκκλησιαστική διακονία. Ανάμεσά τους βρίσκονται οι ιεροψάλτες, πολλοί από τους οποίους έχουν αποκτήσει μουσική κατάρτιση και σε δημόσια σχολεία, καθώς και οι νέοι που βοηθούν τους ιερείς στο Ιερό Βήμα κατά την τέλεση της Θείας Λειτουργίας και των άλλων ιερών ακολουθιών. Μέσα από αυτές τις συναντήσεις ενισχύεται η συνείδηση της συμμετοχής στην ίδια πνευματική οικογένεια, όπου κάθε χάρισμα γίνεται δεκτό με ευγνωμοσύνη και καλείται να διακονήσει ολόκληρη την κοινότητα. Η φωνή εκείνου που ψάλλει, η προσοχή εκείνου που βοηθά και η προσευχή εκείνου που αγρυπνεί ενώνονται στην ίδια ομολογία αγάπης προς τον Χριστό. Ορισμένοι από τους νέους συνοδεύουν τον Μητροπολίτη Κίτρους στις ιεραποστολικές του περιοδείες, μαθαίνοντας, μέσα από τη συνάντηση με άλλες κοινότητες, την ομορφιά και την έκταση της ορθόδοξης κοινωνίας.

Μετά τη συμμετοχή του στην πανήγυρη της Αγίας Παρασκευής της Επιβατηνής στο Ιάσιο, ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης κ. Γεώργιος επισκέφθηκε, στις 17 Οκτωβρίου, την Αρχιεπισκοπή Βουκουρεστίου, πραγματοποιώντας στάση στην Ιερά Μονή Γκίγκκιου, στην επαρχία Πράχοβα. Η χαρά της εορτής της 14ης Οκτωβρίου βρήκε έτσι τη συνέχειά της στη γαλήνη ενός μοναστηριακού τόπου, όπου η προσευχή θέτει τις ανθρώπινες συναντήσεις υπό την ευλογία του Θεού. Η επίσκεψη πραγματοποιήθηκε μέσα στην ατμόσφαιρα ησυχίας και φιλοξενίας που χαρακτηρίζει τη μοναστική ζωή, όπου η λειτουργική διακονία και η υποδοχή των επισκεπτών συνυφαίνονται σε μαρτυρία χριστιανικής αγάπης. Σε τέτοιους τόπους, η κοινωνία αποκτά την απλότητα και το βάθος των χειρονομιών που πηγάζουν από την καρδιά: έναν λόγο καλωσορίσματος, μια κοινή προσευχή, τη χαρά να αναγνωρίζεις στον επισκέπτη που έρχεται από μακριά έναν αδελφό στην ίδια πίστη.

Ο Σεβασμιώτατος συμμετείχε στην Αγία και Θεία Λειτουργία, απολαμβάνοντας την ομορφιά της λατρείας και τη φιλοφροσύνη της μοναστικής αδελφότητας. Ιδιαίτερη εντύπωση προκάλεσε η εκφώνηση ορισμένων προσευχών και ύμνων στην ελληνική γλώσσα, μεταξύ των οποίων το Σύμβολο της Πίστεως και η Κυριακή Προσευχή, το «Πάτερ ημών». Τα λόγια, τόσο οικεία στην καρδιά, αντήχησαν σε διαφορετικές γλώσσες, μεταφέροντας την ίδια ομολογία και την ίδια ελπίδα. Η ελληνική και η ρουμανική γλώσσα ενώθηκαν στην προσευχή, καθιστώντας αισθητή την ενότητα της πίστεως που συνδέει τους ορθόδοξους λαούς. Κάτω από τις καμάρες του ναού, αυτή η προσέγγιση απέκτησε το βάθος μιας βιωμένης εμπειρίας: πιστοί με τη δική τους ιστορία και παράδοση στρέφονταν προς τον ίδιο Ουράνιο Πατέρα, με την εμπιστοσύνη των παιδιών που συγκεντρώνονται στο σπίτι Του.

Για τον Μητροπολίτη κ. Γεώργιο, η στάση στο Γκίγκκιου είχε επίσης τη σημασία μιας επανασύνδεσης με την εκκλησιαστική ζωή της Ρουμανίας. Ο Ιεράρχης

εξέφρασε τη χαρά του που επισκεπτόταν για τέταρτη φορά τη Ρουμανική Ορθόδοξη Εκκλησία, υπενθυμίζοντας ότι μία από τις επισκέψεις του είχε πραγματοποιηθεί όταν ήταν ακόμη Αρχιμανδρίτης, ενώ οι υπόλοιπες μετά την ανάληψη της αρχιερατικής διακονίας. Η επιστροφή αυτή φέρνει μαζί της την ευγνωμοσύνη για τις παλαιότερες συναντήσεις και το άνοιγμα προς νέους αδελφικούς δεσμούς, μέσα από τους οποίους η εγγύτητα των κοινοτήτων βαθαίνει και γίνεται σταθερή. Υπό το φως της κοινής προσευχής, τέτοιες επισκέψεις εγγράφουν στη μνήμη της Εκκλησίας πολύτιμες μαρτυρίες μιας αγάπης που υπερβαίνει τα σύνορα και συνάγει τους ανθρώπους στη χαρά της ίδιας πίστεως.

Κατά τη διάρκεια των ετών, ο Σεβασμιώτατος είχε την ευκαιρία να επισκεφθεί πολλές εκκλησιαστικές επαρχίες, μοναστήρια και ναούς στη Ρουμανία και να συναντήσει πολυάριθμους Ρουμάνους Ιεράρχες, μεταξύ των οποίων και τον Μακαριώτατο Πατριάρχη Ρουμανίας κ. Δανιήλ. Κάθε μία από αυτές τις συναντήσεις άνοιξε έναν χώρο αδελφικής γνωριμίας, όπου οι ποιμαντικές, λειτουργικές και ιεραποστολικές εμπειρίες μπορούσαν να ανταλλάσσονται προς όφελος των κοινοτήτων που έχουν εμπιστευθεί στη φροντίδα των ποιμένων τους. Σε έναν κόσμο που χαρακτηρίζεται από ταχείες αλλαγές και προκλήσεις οι οποίες απαιτούν διάκριση, υπομονή και σταθερότητα, τέτοιες στιγμές κοινωνίας αποκτούν ιδιαίτερη σημασία. Ενισχύουν τους δεσμούς μεταξύ των λειτουργών και των κοινοτήτων, υπενθυμίζοντάς μας ότι η αποστολή της Εκκλησίας εκπληρώνεται μέσα από την προσευχή, τον διάλογο και την αμοιβαία διακονία, μέσα από την προθυμία να ακούμε και να δεχόμαστε τα χαρίσματα που ενεργεί ο Θεός στη ζωή του άλλου.

Ιδιαίτερη στιγμή της επίσκεψης αποτέλεσε η συνάντηση του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτη κ. Γεωργίου με την αδελφότητα της Ιεράς Μονής Γκίγκκιου, υπό την ηγουμένη Επίχαρη Λούνγκου, καθώς και με μια ομάδα περίπου πενήντα μοναζουσών από την Ιερά Μονή Βαράτεκ, οι οποίες αυτές τις ημέρες πραγματοποιούν επίσκεψη στην Αρχιεπισκοπή Βουκουρεστίου. Η παρουσία τους προσέδωσε στην εκδήλωση μια ξεχωριστή πνευματική ομορφιά, συγκεντρώνοντας στον ίδιο τόπο την εμπειρία και την παράδοση δύο σημαντικών μοναστικών κοινοτήτων της Ρουμανικής Ορθόδοξης Εκκλησίας. Σε αυτή την αδελφική προσέγγιση μπορούσε κανείς να διακρίνει τον καρπό μιας ζωής αφιερωμένης στον Θεό: τη γαλήνια χαρά της συνάντησης, τον σεβασμό για τον κόπο του άλλου και την αλληλοκατανόηση που γεννιέται ανάμεσα σε ανθρώπους συνηθισμένους να τοποθετούν την προσευχή στην καρδιά κάθε ημέρας.

Η Ιερά Μονή Γκίγκκιου, γνωστή κυρίως για την ιστορία της που ξεπερνά τους δύο αιώνες και για την τιμή προς την εικόνα της Παναγίας «Συριακής», και η Ιερά

Μονή Βαράτεκ, ένα από τα γνωστότερα ορθόδοξα μοναστικά κέντρα, διαφυλάσσουν, καθεμία με τον δικό της τρόπο, τον πλούτο μιας παράδοσης που βιώνεται και μεταδίδεται με πιστότητα. Είναι τόποι όπου η προσευχή συνοδεύει αδιάκοπα την εργασία, η υπακοή καλλιεργεί την καρδιά και η κοινοβιακή τάξη στηρίζει την πνευματική ανάπτυξη κάθε ψυχής. Πέρα από την ομορφιά των ναών και την ιστορική τους σημασία, αυτά τα μοναστήρια φέρουν τη μαρτυρία γενεών μοναζουσών που αφιέρωσαν τη ζωή τους στον Χριστό, υφαίνοντας, μέσα από ταπεινούς κόπους και επίμονες προσευχές, τη συνέχεια μιας διακονίας. Η συνάντηση των δύο αδελφοτήτων έκανε αισθητή την εσωτερική συγγενειά τους, η οποία πηγάζει από την ίδια κλήση και την ίδια αγάπη προς τον Θεό.

Ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης κ. Γεώργιος απηύθυνε λόγια ευχαριστίας προς τον Μακαριώτατο Πατριάρχη Ρουμανίας κ. Δανιήλ για τη δυνατότητα να επισκεφθεί την Αρχιεπισκοπή Βουκουρεστίου και να χαρεί αυτές τις πνευματικές συναντήσεις. Παράλληλα, ενθάρρυνε τις δύο ηγουμένες, τη Γερόντισσα Επίχαρη Λούνγκου και τη Γερόντισσα Ιωσηφίνα Γιοσάνου, υπογραμμίζοντας τη σημασία της διακονίας τους στη διοίκηση και την πνευματική καθοδήγηση των μοναστικών αδελφοτήτων. Μια τέτοια ευθύνη απαιτεί προσοχή σε κάθε ψυχή, σοφία στη διαφύλαξη της μοναστικής τάξεως και δύναμη να επιβλέπει κανείς με ζήλο την πορεία εκείνων που έχουν εμπιστευθεί στη φροντίδα του. Στη διακονία αυτή συναντώνται η συμβουλή και η παρηγοριά, η διάκριση και η υπομονή, ώστε η κοινοβιακή ζωή να παραμένει τόπος ανάπτυξης της αγάπης και προσέγγισης προς τον Χριστό.

Ως συνέχεια της κοινής χαράς, ο Ιεράρχης απηύθυνε πρόσκληση στις μοναχές να επισκεφθούν την Ιερά Μητρόπολη Κίτρους, Κατερίνης και Πλαταμώνος, με την ελπίδα νέων συναντήσεων που θα ενισχύσουν τους αδελφικούς δεσμούς. Η πρόσκληση του Σεβασμιωτάτου άνοιξε την προοπτική συνέχισης αυτού του πνευματικού διαλόγου, στον οποίο κάθε κοινότητα προσφέρει την εμπειρία της δικής της διακονίας και δέχεται, με τη σειρά της, ενθάρρυνση και πνευματική ωφέλεια. Έτσι, η στάση στο Γκίγκιου άφησε στις καρδιές των παρευρισκομένων τη χαρά μιας προσέγγισης που προορίζεται να καρποφορήσει περαιτέρω, μέσα από την προσευχή του ενός για τον άλλον, τη φιλοξενία και την ομολογία της ίδιας αποστολικής πίστεως.

Ο ορθόδοξος μοναχισμός, με τον πλούτο των παραδόσεών του και την ποικιλία των μορφών έκφρασής του, θεμελιώνεται στο ίδιο ευαγγελικό ιδεώδες: την ολοκληρωτική αφιέρωση της ζωής στον Χριστό, την κάθαρση της καρδιάς και την αύξηση στην αγάπη προς τον Θεό και τον πλησίον. Από αυτή την κοινή ρίζα αντλούν έμπνευση οι μοναστικές αδελφότητες παντού, καθεμία διαφυλάσσοντας

την ομορφιά των παραδόσεων που κληρονόμησε και προσφέροντας στην κοινωνία της Εκκλησίας τον καρπό των δικών της κόπων. Υπό το φως αυτής της πνευματικής συγγένειας, η συνάντηση των μοναζουσών από το Γκίγκιου και το Βαράτεκ με τον Έλληνα Ιεράρχη απέκτησε τη θερμότητα μιας αδελφικής επανασύνδεσης, κατά την οποία η ίδια ευαγγελική κλήση ένωσε ψυχές που ανατράφηκαν σε διαφορετικούς τόπους και παραδόσεις. Τέτοιες στιγμές ενισχύουν την ελπίδα, διευκολύνουν την ανταλλαγή εμπειριών και συμβάλλουν στην εκ νέου ανακάλυψη της ομορφιάς μιας κλήσεως που βιώνεται στην υπηρεσία του Θεού και των ανθρώπων. Ακούγοντας τη μαρτυρία του άλλου, ο καθένας μπορεί να λάβει ενθάρρυνση για τον προσωπικό του πνευματικό αγώνα, απάντηση σε έναν προβληματισμό ή δύναμη να συνεχίσει, με ανανεωμένη καρδιά, τον δρόμο της αφιέρωσης.

Η επίσκεψη του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτη κ. Γεωργίου στη Ρουμανική Ορθόδοξη Εκκλησία εντάσσεται στην παράδοση των συναντήσεων μεταξύ Ιεραρχών, κληρικών και μοναχών των αδελφών Ορθοδόξων Εκκλησιών, μέσα από τις οποίες η κοινωνία στην πίστη αποκτά συγκεκριμένη μορφή εγγύτητας, κοινής προσευχής και αμοιβαίας υποστήριξης. Με την πάροδο του χρόνου, πολυάριθμοι εκπρόσωποι της Ορθόδοξης Εκκλησίας της Ελλάδος και άλλων Ορθοδόξων Εκκλησιών επισκέφθηκαν τη Ρουμανία, συμβάλλοντας στην ενίσχυση των δεσμών φιλίας και στην εδραίωση της κοινής μαρτυρίας. Κάθε τέτοια επίσκεψη προσθέτει μια νέα σελίδα στην ιστορία της αδελφοσύνης, η οποία γράφεται μέσα από τη φιλοξενία και την ευγνωμοσύνη για τα χαρίσματα που ο Θεός έχει φυτέψει στη ζωή κάθε λαού. Μέσα από αυτή την προσέγγιση καλλιεργείται η εμπιστοσύνη και βαθαίνει η συνείδηση της κοινής ευθύνης για τη διαφύλαξη και τη μετάδοση της αποστολικής κληρονομιάς.

Σε ποιμαντικό και ιεραποστολικό επίπεδο, τέτοιες επισκέψεις ανοίγουν τη δυνατότητα γνωριμίας με άλλες εμπειρίες της χριστιανικής ζωής και κατανόησης του τρόπου με τον οποίο οι ορθόδοξες κοινότητες σε όλο τον κόσμο αντιμετωπίζουν τις σύγχρονες προκλήσεις. Ο αδελφικός διάλογος μπορεί να αναδείξει καρποφόρες πρωτοβουλίες, να ενθαρρύνει έργα που βρίσκονται στα πρώτα τους βήματα και να προετοιμάσει νέες μορφές συνεργασίας στην ιεραποστολή, στην κοινωνική και φιλανθρωπική διακονία και στη διαμόρφωση της νέας γενιάς. Ιδιαίτερη μέριμνα στρέφεται προς τους νέους που προετοιμάζονται να διακονήσουν στις ενορίες και στα μοναστήρια, ώστε η κατάρτισή τους να συνοδεύεται από εσωτερική ωρίμανση, αγάπη για την Εκκλησία και ευαισθησία απέναντι στον πόνο του πλησίον. Έτσι, η κοινωνία καρποφορεί σε έργα και η χαρά της συνάντησης παρατείνεται στην ευθύνη της κοινής εργασίας με διάκριση και ανοιχτή καρδιά, ώστε το φως του Ευαγγελίου να φθάνει σε όσους το αναζητούν

και να ενισχύει τις ψυχές που έχουν εμπιστευθεί στη φροντίδα της Εκκλησίας.

Κάθε τοπική Εκκλησία φέρει τη δική της ιστορική και πνευματική εμπειρία, στην οποία διατηρούνται οι μορφές των αγίων της, η ομορφιά των λειτουργικών παραδόσεων, η προσευχή των μοναστηριών και το έργο προσωπικοτήτων που συνέβαλαν στην άνθηση της εκκλησιαστικής ζωής. Αυτή η κληρονομιά βαθαίνει μέσα από την πίστη που βιώνει κάθε γενιά, την πιστότητα στην ευαγγελική αλήθεια και την ανταπόκριση στις προσκλήσεις της εποχής. Η επαφή με τέτοιες εμπειρίες διευκολύνει την αμοιβαία γνωριμία και εμπλουτίζει τη ζωή των κοινοτήτων, βοηθώντας τες να κατανοήσουν σαφέστερα τα δικά τους χαρίσματα και, ταυτόχρονα, να δεχθούν τους πνευματικούς καρπούς των άλλων. Από αυτή την ανταλλαγή γεννιέται μια ισχυρότερη και σαφέστερη κοινή μαρτυρία, στην οποία οι ιδιαιτερότητες κάθε παράδοσης εντάσσονται αρμονικά στην κοινωνία της ίδιας αποστολικής πίστεως.

Η επίσκεψη του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτη κ. Γεωργίου καθιστά αισθητή τη συνέχεια της ορθόδοξης ζωής και τον δεσμό ανάμεσα στην αποστολική κληρονομιά, την εμπειρία του μοναχισμού και την αποστολή της Εκκλησίας στον σύγχρονο κόσμο. Από τις περιοχές της Μακεδονίας και της Ελλάδος, που σημαδεύτηκαν από το κήρυγμα του Αγίου Αποστόλου Παύλου, έως τις μοναστικές εστίες της Ρουμανίας, το ίδιο Ευαγγέλιο καλεί τους ανθρώπους στην ανακαίνιση της ζωής και στη χαρά της συνάντησης με τον Χριστό. Η πίστη μεταδίδεται μέσα από ανθρώπους που την ενσαρκώνουν, μέσα από την προσευχή που αγιάζει τις ημέρες τους και μέσα από τη διακονία που αποκαλύπτει το μέτρο της αγάπης τους. Σε αυτή τη διαδοχή μαρτυριών, το αποστολικό παρελθόν εξακολουθεί να καρποφορεί, ενώ το παρόν αποκτά ρίζες, νόημα και καθοδήγηση. Ο λόγος που κηρύχθηκε κάποτε στους δρόμους του κόσμου φθάνει έτσι στην καρδιά του σημερινού ανθρώπου, μεταφερόμενος από τη φωνή της Εκκλησίας και επιβεβαιούμενος από τη ζωή εκείνων που τον εφαρμόζουν.

Οι συναντήσεις μεταξύ Ιεραρχών, ιερέων, μοναχών και πιστών εντάσσονται σε ένα έργο κοινωνίας και γίνονται σημεία προσέγγισης ανάμεσα σε δύο εκκλησιαστικές παραδόσεις που μοιράζονται την ίδια πίστη και την ίδια κλήση να διακονήσουν τον Χριστό. Η σημασία τους εκτείνεται πέρα από τον χρόνο που περνούν μαζί, μέσα από την προσευχή του ενός για τον άλλον, τους δεσμούς εμπιστοσύνης και την επιθυμία να στηρίζουν τα έργα που ωφελούν την Εκκλησία. Η ενότητα της Ορθοδοξίας, θεμελιωμένη στην κοινή ομολογία της αλήθειας και στην κοινωνία των Αγίων Μυστηρίων, φανερώνει την ομορφιά της και μέσα από τη φιλοξενία, τον σεβασμό και τη συνεργασία. Η υποδοχή του αδελφού, η ακρόασή του με ανοιχτή καρδιά και η εκτίμηση των κόπων του προσδίδουν σε αυτή την ενότητα μια οικεία

και χειροπιαστή μορφή, την οποία ο καθένας μπορεί να αναγνωρίσει και να βιώσει.

Σε έναν κόσμο που διψά για πνευματικά σημεία αναφοράς, τέτοιες συναντήσεις γίνονται μαρτυρίες της χριστιανικής ελπίδας και της δύναμης του Ευαγγελίου να ενώνει ανθρώπους, κοινότητες και λαούς μέσα στην αγάπη του Χριστού.

Υπό αυτό το πρίσμα, η στάση στο Γκίγκιου αφήνει τη μνήμη μιας κοινωνίας που βιώθηκε μέσα στην προσευχή και παραμένει ανοιχτή σε μια κοινή διακονία. Πέρα από τα λόγια που ειπώθηκαν και τη χαρά της επανασυνάντησης, παραμένει η πρόσκληση να διαφυλαχθεί αυτή η εγγύτητα μέσα από την πιστότητα, την ευγνωμοσύνη και την αμοιβαία φροντίδα. Εκεί όπου τα χαρίσματα του καθενός γίνονται δεκτά με ταπείνωση και τίθενται στην υπηρεσία όλων, η κοινωνία καρποφορεί και η Εκκλησία κάνει αισθητή, μέσα στον κόσμο, τη θερμότητα της αγάπης του Χριστού.

Πηγή: “Εφημερίδα Φως” του Πατριαρχείου Ρουμανίας/ 19 Οκτωβρίου 2026